

Ρίτα Κένιχ

ΤΟ
ΚΟΚΚΙΝΟ
ΕΙΝΑΙ
ΩΡΑΙΟ

Κεφάλαιο 3

Το σπιτάκι της μάγισσας στο χωριό δεν ήταν χτισμένο πάνω στα πόδια κότας. Ήταν φτιαγμένο από σκούρο ξύλο και τόσο μικρό, ακριβώς όπως είχε φανταστεί η Σίλκε το σπίτι της Μπάμπα Γιάγκα¹. Την άνοιξη πήγαιναν εκεί τα παιδιά, για να μαζέψουν βιολέτες από τον εγκαταλελειμμένο κήπο. Κάθε φορά ήταν άσκηση θάρρους γι’ αυτά. Η Σίλκε είχε ακούσει τις φήμες που πλέκονταν γύρω από το παράξενο σπιτάκι όπως ο κισσός και το κλήμα. Πρέπει να ήταν τρελή η γυναίκα που περπατούσε καμπουριάζοντας και φορούσε πάντοτε μαντίλι και ποδιές που ήταν μονίμως λεκιασμένες. Είχε τρελαθεί από το διάβασμα των βιβλίων που ήταν στοιβαγμένα στο πάτωμα. Η γυναίκα αγόραζε μόνο γάλα και ψωμί, ποτέ πατάτες ή κρέας. Γέμιζε με γάλα πολλά μπολ που τα αράδιαζε έξω στην αυλή. Γι’ αυτό η Σίλκε περπατούσε προσεκτικά, μη τυχόν και κάποιος θόρυβος την κάνει να πεταχτεί έξω. Η γυναίκα έτρωγε τις κοκκινωπές τιγρέ γάτες που δελέαζε με το γάλα. «Όπως οι Κινέζοι», έλεγε ο κόσμος.

«Ίσως είναι και η ίδια, κανείς δεν ξέρει. Είδε ποτέ κανείς τα μαλλιά της;».

Και κάποιος είπε χαμηλόφωνα: «Όχι μπροστά στα παιδιά!».

Η Σίλκε φανταζόταν τις Κινέζες σαν καμπούρες γυναίκες που φορούσαν ποδιές τη μια πάνω από την άλλη.

Όταν η Σίλκε έτρωγε κάποιο από τα είδη κρέατος στο σχολικό γεύμα που δεν της άρεσε, συλλογιζόταν, τι γεύση να είχε το γατίσιο. Έφερνε στο νου της το χοντρό γάτο του γείτονα που ξάπλωνε ανάσκελα και τεντωνόταν τόσο, που σχεδόν γινόταν ο διπλός μόνο και μόνο για να τον χαϊδέψουν.

Πάντως η Σίλκε κατέληξε στο συμπέρασμα ότι και το γατίσιο κρέας πρέπει να είναι σκληρό, οπότε και άνοστο, αφού δεν απεχθανόταν τίποτε περισσότερο όσο τις ίνες ανάμεσα στα δόντια που έπρεπε μετά επί ώρες να σκαλίζει για να τις απομακρύνει.

Όλα τα μπολ στην αυλή ήταν άσπρα. Τα βράδια που έπεφτε ο ίσκιος από το κοντινό δάσος, καμιά φορά δεν μπορούσε καν να διακρίνει αν είχαν ακόμη γάλα. Τόσο καθαρά ήταν και το χείλος και το εσωτερικό του κάθε σκεύους.

¹ Μάγισσα και πνεύμα του δάσους στη σλαβική μυθολογία και τα παραμύθια.

Σ’ αυτόν τον κήπο, που δεν είχε τίποτε κοινό με τους άλλους κήπους του χωριού, αφού ούτε παρτέρια διέθετε ούτε κουρεμένο γρασίδι, ούτε καν καθαρισμένα μονοπάτια, δεν ένιωθες τη μυρωδιά γάτας όπως στου γείτονα, όπου ο γάτος καθόταν μονίμως στο θάμνο που χώριζε τα δύο οικόπεδα. Απ’ αυτό το κομμάτι γης με την άγρια βλάστηση καμιά φορά αναδυόταν η μυρωδιά από σανό ή λιανισμένο ξύλο. Η γυναίκα πάντως δεν μύριζε, τουλάχιστον από το σημείο όπου η Σίλκε ήταν κρυμμένη με τους άλλους, πράγμα που θα περίμενε κανείς βλέποντας τις λερές ποδιές. Όμως ούτε σαπούνη ή πάστρα μύριζε. Εντούτοις ο αέρας ανάδιδε μυρωδιά πεύκου. Και την άνοιξη μοσχοβολούσαν βιολέτες. Και γύρω από το μικρό σπίτι δεν υπήρχαν μόνο οι μεγαλύτερες βιολέτες, αλλά και αυτές με το δυνατότερο άρωμα.

Λευκές και μοβ. Η Σίλκε τις έδενε σε μπουκετάκια και τις πουλούσε, για ν’ αγοράζει παγωτό.

Το καλοκαίρι ήρθε, ο πατέρας δούλευε πολύ και πότε πότε η μητέρα έλειπε για μια δυο μέρες. Η Σίλκε τριγύριζε με τους άλλους. Μασουλούσαν αγριοκαρδαμούδες που είχαν γεύση σαν καρύδια, αναζητούσαν βιολέτες, αλλά δεν υπήρχαν πια.

«Πάμε στον κήπο που είναι στο δάσος. Εκεί έχει σίγουρα πολλές!». «Στης μάγισσας; Μέρα μεσημέρι; Όχι, εμείς δεν πάμ’ εκεί».

Μέχρι αργά το απόγευμα, κάθισαν μαζί στο λιβάδι, τίναζαν τα άνθη από τα πεντάνευρα και τύλιγαν γύρω από τη μύτη λουλουδάκια από περικοκλάδες, λευκά χωνάκια, που έμεναν κολλημένα όσο κρατούσαν την αναπνοή τους, αλλά αμέσως έπεφταν μόλις ανάσαιναν.

Κι ενώ οι άλλοι επέστρεψαν στα σπίτια τους, η Σίλκε αρκούδισε για λίγο τριγύρω. Πήγε στο σπίτι της μάγισσας, όταν πια είχε νυχτώσει για τα καλά. Είδε το δυνατό φως στην καλύβα, πράγμα που της προκάλεσε κατάπληξη, αφού είχε ακούσει τον κόσμο στην αγορά να λέει ότι η γυναίκα χρησιμοποιούσε μόνο κεριά και δεν είχε ηλεκτρικό ρεύμα. Πίσω από το φράχτη καθόταν μια γάτα και γλειφόταν. Όσο για το γάτο της διπλανής, η Σίλκε παρατηρούσε επί ώρες με πόση επιμέλεια καθάριζε κάθε μέρος του σώματός του και ανατρίχιασε βλέποντας να τρίβει με τη σκληρή του γλώσσα όλο του το σώμα. Όμως αυτή η γάτα της εμπόδιζε τη θέα. Η Σίλκε είχε γονατίσει και περίμενε. Μία από τις τιγρέ γάτες την ακούμπησε απαλά στο πόδι.

Η Σίλκε ήθελε να τη χαϊδέψει, αλλά αυτή γύρισε κι έφυγε. Το ίδιο έκανε και η γάτα πίσω από το φράχτη. Η Σίλκε αναρριχήθηκε λίγο και είδε την τигρέ γάτα να σκύβει πάνω από ένα μπολ. Έπινε κάνοντας το συνηθισμένο θόρυβο: πλατάγιζε μαλακά τη γλώσσα στην άκρη του μπολ, άρπαζε το γάλα και το έριχνε στο στόμα της.

Η Σίλκε πήδηξε πάνω από τα γυαλιστερά μπολ και, πατώντας στο γρασίδι, γλίστρησε βιαστικά προς τον τοίχο του σπιτιού. Ο κισσός ήταν ζεστός. Καθώς ένιωσε ένα σκληρό κλαδί τραβήχτηκε αργά προς τα πάνω. Εκείνη τη στιγμή άκουσε τον πατέρα της. Ήταν τόσο τρομαγμένη για να το βάλει στα πόδια που έμεινε μαρμαρωμένη κι έτρεμε. Γερμένη, σφίγγοντας στα δάχτυλά της τα φύλλα του κισσού μέχρι που να νιώθει το χυμό τους, ήρθε στα συγκαλά της. Προσπάθησε να καταπιεί το φόβο της, αλλά οι παλμοί στο λαιμό της δεν σταματούσαν.

Για πρώτη φορά η Σίλκε άκουγε τη φωνή της γυναίκας. Μιλούσε πιο απαλά από τον πατέρα της. Ο πατέρας της φαινόταν να επαναλαμβάνει ό,τι έλεγε εκείνη, όμως σιγά σιγά συνειδητοποίησε η Σίλκε ότι επρόκειτο για αγγλικές λέξεις που τις επαναλάμβανε μηχανικά. Δεν καταλάβαινε. Τι δουλειά είχε ο πατέρας της με τη μάγισσα; Τι τον είχε κάνει να τρυπώσει στην καλύβα μιας γυναίκας με βρόμικα ρούχα που έτρωγε γάτες, αντί να πάει στην μπυραρία, όπως νόμιζε η μητέρα της;

Ανασηκώθηκε μέχρι τα χέρια της να ακουμπήσουν το κρύο πρεβάζι και κοίταξε από το παράθυρο. Το βλέμμα της γυναίκας συναντήθηκε με αυτό της Σίλκε. Η γυναίκα δεν είπε τίποτα, απλώς την κοίταξε και έξαφνα η Σίλκε αντιλήφθηκε τον πατέρα της. Τα μάτια της γυναίκας ήταν γεμάτα ρυτίδες – αλλά δεν φαινόταν μεγάλη. Ούτε τρελή φαινόταν, παρά μόνο πολύ θλιμμένη. Για μια στιγμή μάλιστα νόμισε η Σίλκε πως είδε σταξιές ήλιου στα μάτια της. Σίγουρα θα το φαντάστηκε. Η Σίλκε πήρε το δρόμο για το σπίτι με σερνάμενα βήματα. Ανατρίχιασε, αν και ο άνεμος που χάιδευε τα γυμνά της μπράτσα είχε τη ζέστα του καλοκαιριού. Σταμάτησε να ψάχνει για βιολέτες. Δεν είπε τίποτα στους άλλους για τη γυναίκα. Ούτε και στον πατέρα της είπε τίποτα.